

Diệp Sương

Lời Ru Của Biển

Tôi ngồi trên triền núi thả hồn... “treo lơ lửng trên mây xanh” (Út Thảo nhà tôi thường chọc tôi như vậy). Chà! Chưa bao giờ tôi cảm thấy tâm hồn thoải mái như vậy. Ngày nghỉ hè đầu tiên đã giúp cho tinh thần tôi nhẹ nhõm đi nhiều sau một năm đèn sách trên giảng đường đại học. Dưới kia là biển, sóng to dội vào chân núi âm ào. Hiện nay biển động nên bãi tắm vắng teo. Càng hay! Tôi trầm nghĩ, một mình một thế giới...

Xa xa một chấm nhỏ ẩn hiện. Có lẽ đó là cánh buồm? Quái, biển động mà thuyền cũng ra khơi sao? Bỗng nhiên một bóng người nhỏ bé... ngang nhiên áp đảo tầm nhìn của tôi. Cánh buồm mất hút và tất nhiên là tôi phải quan sát... vật cản của mình với tâm trạng hơi tức tức. Nhất định tôi phải cho... vật cản này một “bài ca không quên” mới được. Nói là làm. Tôi tức tốc đi đến mục tiêu. Vừa tới nơi tôi đã lấy giọng... hùng hổ (cốt để áp đảo trái tim đang nhảy điệu Lambada của mình vì tôi đã nhận ra vật cản là một “yêu điệu thực nữ”).

- Ê, nhóc! Bộ hết chỗ đứng hay sao mà lại đứng cản mũi người ta vậy?

Không có động tĩnh gì, chỉ có sóng biển ào ào. Vật cản vẫn đứng bất động nhìn ra xa. Tức mình, tôi hét to hơn:

- Có nghe không vậy? Điếc hả?

Vật cản từ từ quay lại. Trời! Suýt nữa sóng cuốn tim tôi. Chúa ơi! Khuôn mặt em mới hiền dịu làm sao, đôi mắt mở to đen láy và buồn mênh mang. Bộ váy đầm màu tím, chân trần trên cát, bím tóc “sừng trâu” buộc nơ tím ngúng nguẩy, lúc lắc... Đó là chân dung của em. Tự nhiên tôi trở nên lúng túng trước vẻ thánh thiện đó.

- Tôi... tôi... ý tôi muốn nói là nhóc đã che khuất cánh buồm của tôi khi tôi đang theo dõi nó từ triền núi.

Tức thì bím tóc hất lên một cách bướng bỉnh, khuôn mặt bỗng chốc lạnh lẽo, thách thức:

- Chỗ này đâu phải của anh mà tôi không có quyền đứng?

Tôi làm? Lẽ nào chân dung của em thay đổi nhanh như vậy?

Thế mà khuôn mặt của em lại cuốn hút tôi. Tôi cố mềm mỏng:

- Nhưng... nhóc đã che tầm nhìn của tôi. Cánh buồm...

- Sao anh không tìm chỗ khác mà coi? Lạ kỳ! Bộ anh khùng hả? Biển động như vậy làm gì có thuyền mà có buồm?

- Vậy chớ đó là chi?

- Cột mốc.

- Là chi vậy?

Cô bé tròn mắt nhìn tôi:

- Anh không biết gì về biển à?

- Không, tôi rất ghét biển, tôi thích núi.

- Khùng! - Cô bé bỏ đi, không nói gì hơn. Tôi chạy theo:

- Sao nhóc gọi tôi khùng?

- Khùng!

- Nhóc...

- Tôi không phải tên nhóc.

- ... Tên gì vậy?

- Biển.

- Giỡn không?

Cô bé khựng lại, quay nhìn tôi như thể vừa gặp vật thể lạ từ hành tinh khác.

Tôi vội nói:

- Tôi tin em nhưng tôi không thích biển. À, chúng ta có thể làm bạn được không?

- Thôi được rồi, tôi đã có bạn nhưng thêm anh cũng không sao. “Thêm một người bạn là bớt một kẻ thù”.

- Nhóc nói hay quá! - Tôi hớn hờ.

- Đã bảo tôi không phải tên nhóc. Kỳ cục.

- Xin lỗi, tôi gọi em là Tím được không?

Cái trán dô buống bình khế nhăn lại một chút rồi gật đầu:

- Tím? Thôi được, cũng không sao. Còn anh?

- Sơn.

- Là núi? Vì thế anh thích núi? Tôi lại rất ghét núi.

- Tôi cũng không thích biển chút nào. Còn gì thú hơn là ngồi trên núi phóng tầm nhìn của mình ra mọi nơi.

- Cũng chẳng còn gì tuyệt hơn là nghe tiếng sóng biển rì rào, êm ái như lời ru của mẹ. Làm sao có thể không thích khi được biển ôm ấp vỗ về và tỏa lên mình từng cơn sóng - Em buống bình cải lại.

- Sóng biển lúc nào cũng âm âm mà Tím ví như lời ru của mẹ? Lãng nhách...

- Chứ sao. Tại anh không thích nên anh không nghe được biển ru...

- Ngồi trên núi tôi có thể nhìn thấy biển của em.

- Ở đây tôi cũng nhìn được núi, không những thế, biển còn ăn mòn cả núi.

Anh nhìn chân núi kia kìa...

Tôi và em, cả hai ra sức tìm dẫn chứng để biện minh cho sở thích của mình.

Cuối cùng tôi đành lắc đầu. Chịu! Không thể nào cãi được với em. Tôi cũng

không hiểu tại sao tôi lại cãi với em như vậy, và chúng tôi quen nhau như thế đấy.

*

Tôi đi lang thang. Không biết ma đưa lối quỷ dẫn đường thế nào tôi lại đi ra biển. Bãi tắm đông nghẹt người, tôi đi vơ vẩn trên cát. Một màu tím đập vào mắt tôi. Đúng là em rồi. Tôi chạy tới:

- Tím, em đi tắm biển hả?

- Hôm nay anh không lên núi à? Hay là anh cũng ớn núi rồi?

- Xì, còn lâu! Núi mãi mãi là niềm say mê của tôi. Nhưng hôm nay tôi thích thay đổi.

- Và... anh lại thêm một sở thích nữa, biển? - Cô bé nháy mắt tinh nghịch.

- Ô, không! Anh yêu Biển chứ không thích biển - Tôi chỉ vào em và nhấn mạnh chữ biển đầu tiên.

Cô bé dùng dùng bỏ đi, không nói thêm một lời nào nữa. Chúa ơi! áo tím giận rồi... Tôi vội chạy theo:

- Xin lỗi, xin lỗi Biển nha! Anh chỉ đùa thôi mà. Đừng giận nha.

- Xì... ai thêm giận anh.

Em bước ra xa hơn, đầu lắc lư đôi bím tóc màu tím. Biết em không hay giận lâu, tôi ngồi lại trên bãi cát nhìn em đùa giỡn với sóng biển và chợt ước mơ một lần nào đó sẽ thuyết phục được em lên núi... Đồ khùng! Tôi tự mắng mình vì tôi tin không đời nào em chấp nhận.

Thời gian cứ trôi. Tôi và em dần dần thân thiết, nhưng cứ mỗi lần gặp nhau là y như rằng “chiến sự” xảy ra và lần nào tôi cũng là người thua cuộc. Có điều, lần nào gặp, tôi cũng thấy em mang trên mình toàn màu tím, tím đến nhức nhối... Em bướng bỉnh một cách đáng yêu nhưng có lúc lại hiền dịu như một con nai nhỏ, hay khóc và hay hờn mát. Tôi hài lòng và đôi lúc còn cảm thấy mình là kẻ hạnh phúc khi có em bên cạnh.

Một lần ra biển, thấy em ngồi bất động, mắt dỗi xa xăm, tôi đến gần mà em không hề hay biết.

- Ủ... oà! - Tôi hù em rồi cười to. Em quay lại cười mà như mếu, mắt em ngấn nước. Tôi vội im bật và cảm thấy tiếng cười của mình quá ư lạc lõng.

- Nghe anh hỏi nè, tại sao em thích màu tím vậy?

- Đó là màu hy vọng của em - Đôi mắt em buồn quá khiến tôi hốt hoảng.

- Đừng buồn, anh không muốn làm em buồn đâu.

- Em đâu có buồn, em hy vọng...

- Em hy vọng gì vậy?

- Một gia đình hạnh phúc, bố mẹ yêu quý nhau và yêu quý con cái.

Tôi dè dặt:

- Em không có?

Cô bé lắc đầu. Và tôi hiểu, em không hạnh phúc trong gia đình, bố mẹ em không yêu nhau, họ sống với nhau vì nợ chứ không phải vì tình. Em chỉ hạnh phúc khi đứng trước biển, nghe biển ru...

- Anh biết không, em muốn mình tan ra trong biển. Em muốn biển mãi mãi ôm ấp em...

Tôi vội bịt miệng em lại:

- Đừng nói gở, xui lắm.

- Thật mà, anh không tin sao?

Tôi bàng hoàng. Thực tế phũ phàng quá. Không muốn cho em phải có thời gian nghĩ đến những điều buồn, tôi bày trò:

- Em nghe chuyện không, anh kể cho nghe.

- Có, anh kể đi.

- Ngày xưa, xưa lắm có hai người yêu nhau...

- Thôi, em không nghe chuyện này đâu.

- Sao vậy?

- Chuyện tình yêu buồn lắm.
 - Đó là sự tích biển và núi đó.
 - Vậy hả? Rồi sao anh? - Em đã vui thấy rõ. Tôi yên tâm kể tiếp:
 - ... Họ yêu nhau nhưng không được lấy nhau vì chàng trai thì nghèo mà cô gái lại là con nhà quý tộc. Gia đình cô gái đã tìm mọi cách ngăn cản và đã bí mật đưa chàng trai đi thật xa, giam chàng ở đó. Vì nhớ người yêu nên chàng trai đã nhịn ăn uống và lâu ngày hóa thành đá. Dân làng biết chuyện đã đắp mộ “nổi” cho chàng, thành trái núi cao như vậy đó.
 - Còn cô gái thì sao, anh?
 - Cô gái sau một thời gian cũng biết chuyện và trốn nhà đi tìm chàng trai. Cô cứ đi, đi mãi, đến một ngày gặp trái núi kia thì cô đã kiệt sức, cô ôm lấy chân núi và khóc, nước mắt cô cứ chảy mãi, chảy mãi, vô tận. Cho đến khi thân cô không còn gì cả, thì nước mắt cô đã biến thành biển lớn, ngày đêm dội sóng vào vách núi như muốn ôm lấy chàng trai...
 - Tội quá ha, anh?
 - Vậy đó em à, không nên buồn vì còn có người bất hạnh hơn mình.
 - Tại sao anh lại ghét biển?
 - Có lẽ vì.. ba anh bị biển cuốn đi.
 - Em muốn lên núi.
 - Em nói thật? - Tôi không tin vào tai mình nữa.
 - Vâng, nhưng không phải hôm nay, một ngày nào đó.
- Tôi tin em nói thật và tôi hy vọng.

*

Bây giờ thì ước mơ của em đã thành hiện thực. Biển đã mãi mãi ôm ấp em. Em ra đi, ra đi mãi mãi. Tôi vẫn không tin rằng đó là sự thật. Trái tim tôi đau nhói. Em vẫn chưa được một lần lên núi. Chưa một lần có hạnh phúc trong gia đình. Mẹ em kể lại, bữa đó ba mẹ em cãi nhau, vì không chịu nổi, em đã

chạy ra biển, biển động dữ dội. Ba em giật mình chạy theo nhưng tất cả đã quá muộn... Tôi nghe môi mình mặn đắng. Giờ đây trong lòng biển có hai người thân của tôi: ba tôi và em. Lần đầu tiên tôi cảm thấy được tiếng sóng biển, ngọt ngào và da diết quá. Em đã mang đến cho tôi tình yêu với biển. Biển hôm nay dịu dàng, êm dịu quá. Lẽ nào ước mơ của em là hiện thực. Biển sẽ mãi mãi ru em, Tím ạ! Biển ơi!

Diệp Sương

Nguồn: Thời áo trắng
Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003